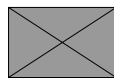

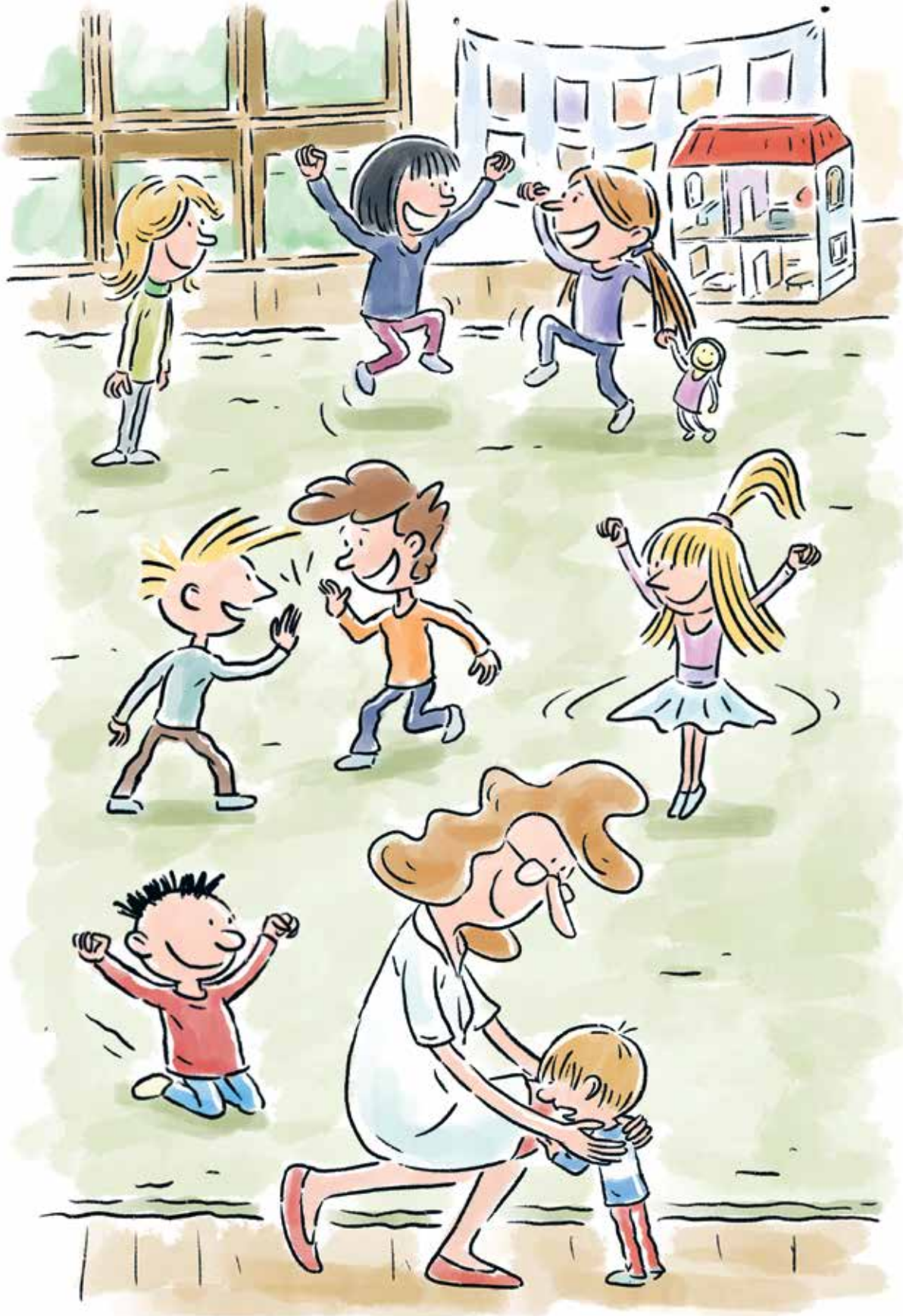
SZABÓ BORBÁLA

ÚJABB KALANDOK A LÓ CSOPORTBAN

BARANYAI [B] ANDRÁS RAJZAIVAL

AZ ÖRÖKBEFOGADÁS

Teca néni bejelentette, hogy állatkertbe megy a Ló csoport.

A gyerekek ujjongtak! Mindenki szerette az állatokat, még Ábel is, aki sokszor szokott sírni az oviban, hogy anyu, anyu – csak ő néha azért félt egy kicsit tőlük. Főleg a nagy, veszélyes állatoktól, amilyen az oroszlán, a tigris vagy az elefánt. Meg a kicsi, veszélyes állatoktól is félt, mint a mérges pók vagy a skorpió. De a túl hosszú lények sem nyugtatták meg (kígyó), sőt, a gömbölyűek is ijesztőek voltak (tengeri sün), meg a túl harsányan rikoltozók (pulyka), vagy akik gyanúsan hallgattak a vízben (halak).

Teca néni magához ölelte a kis Ló csoportost, mikor sírni kezdett, hogy anyu, anyu, nem akarok állatkertbe menni.

– Semmi baj, Ábel! Az állatok az állatkertben nem tudnak bántani minket, mivel be vannak zárva – nyugtatgatta.

– Ami egyébként botrányos – nyilvánított véleményyt Dani, a csoport egyik vezére. – Mi mit szólnánk, ha valakik bámulnának minket egy rács mögül?

Erre hirtelen senki sem tudta a választ.

A Ló csoport kislejtővel közelítette meg a Fővárosi Állat- és Növénykertet. A gyerekek szépen, kettes sorokba rendeződve közlekedtek. Elöl a szép, szőke Teca néni vezette

a sort, a sereghajtó szerepe pedig a szigorú, de igazságos Eta néninek jutott. Ő nem engedett lemaradozni, elbáméskodni senkit.

Ábelnek Évike dadus lett a párja, hogy ne féljen.

– Szent Isten, de randa vagy! – mondta a gorillának, aki lehet, hogy magában ugyanezt gondolta Évike néniről.

– Jézusmária, Szentjózsef, hogy itt milyen bűdös van! – imádkozott tovább a pálmaházban. – Hát itt sose szellőztetnek?

A teknősökre azt mondta, Szent Habakukra, olyan mozdulatlanok, mintha már meg is lennének halva, a szőrös pókokat meg nincs az az Isten, hogy beengedje a lakásába.

Ábel már majdnem sírni kezdett, hogy anyu, anyu, amikor a vízilovak medencéjénél meghallott egy érdekes beszélgetést. A gondozó azt mondta egy látogatónak:

– Ezt a vízilovat örökbe lehet fogadni.

Ábel eddig nem ismerte ezt a szót, hogy örökbefogadás. Ez azt jelenti, hogy örökre egy sima emberé lesz egy igazi víziló, és haza is viheti? Elábrándozott.

Kicsit később a Ló csoport már a kijáratnál sorakozott, de Évike néni és Ábel nem volt sehol! Egyszerre hangos slattyogást lehetett hallani.

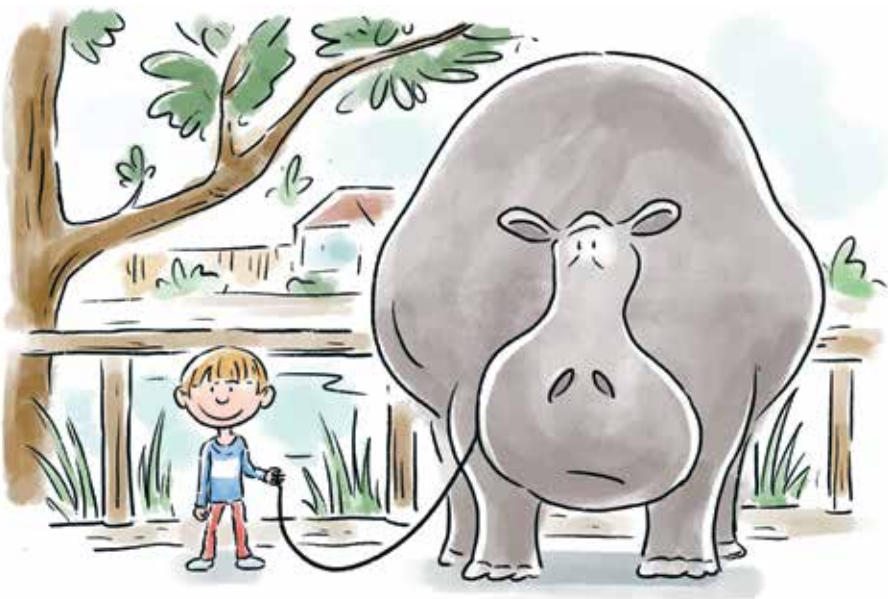
Mindenki a hang irányába fordult.

Ott állt Ábel kezében egy kötéllel, és a kötél végén egy hatalmas, valódi vízilóval!

– Ábelka... hát ez meg micsoda ott nálad? – hebegte a döbönt Teca néni.

– Ő Jusztina, egy nőtény nilusi víziló. Nagyon szelíd. Nappal alszik, csak éjszaka keresi a táplálékát. Körülbelül nem sokat eszik, csak ötven kilogramm növényt. Semmikor nem bánt, csak ha elvágják a vízhez visszavezető útvonalát.

– Én nem is tudom, hogy történhetett ez! – mentegőzött Évike néni. – Mire odafordultam, már oda is rajzolta a kis jelét arra az örökbefogadási szerződéses papírra, és kész volt!

Jusztina lassan körbeforgatta agyagszerű fejét, amelynek a szemek, a fülek és az orr is a tetején helyezkedtek el, hogy ki se kelljen emelnie a fejét a vízből, ha nem muszáj.

A gyerekek nagyon örültek neki, hogy végre lesz most egy csoportvíziló. Az is felmerült Marci, a vicces gyerek részéről, hogy most akkor nevezzék át magukat Víziló csoporttá, de ezen csak a gyerekek nevettek. Az óvó nénik és a dadus nagyon magukba voltak süppedve.

– Sajnos muszáj lesz magunkkal vinnünk az állatot – mondta komolyan a szemüvege mögül Eta néni. – Mivel Ábel aláírta, így hivatalos lett az örökbefogadás. Majd az óvodában megbeszéljük a továbbiakat.

Így hát a Ló csoport elindult hazafelé.

Jusztina nem fért be a kisföldalatti ajtaján, ezért a Ló csoport gyalog indult el az Andrássy úton. Jusztina a sor végén cammogott lassú tempóban. A gyerekek hátra-hátranézegettek, integettek neki: „Juszi! Juszi! Szia!”

Egészen addig azt lehetett hinni, hogy a víziló egy lassú állat, amíg egy kis tacsó el nem kezdte üldözni. Akkor Jusztina félrelökte a teljes Ló csoportot, és rémületében előrevágatott. Csak úgy hullámozott a hatalmas test futás közben, rengett a járda a nagy, úszóhártyás paták alatt. A járókelők, az óvó nénik és az óvodások elvarázsolva nézték a döngő tüneményt.

– Hatalmas testalkatához képest meglepően jó futó! – ismertette büszkén Ábel, amit a gondozó bácsitól hallott.

Csak Eta néni próbálta megfegyelmezni:

– Úttestre nem szalad le! Széjjelnéz, ha lelép!

Jusztina végül is nem lépett le, megállt, megnyugodott. Türelmesen bevárta a Ló csoportot és baktatott velük tovább.

A 6-os villamoson az utastérbe egy kicsit beszorult a három és fél méter hosszú test, és emiatt az állók nem tudtak leülni, akik meg már ültek, az ajtóhoz jutni. És az a jó, hogy az emberek mégsem haragudtak! Tetszett nekik Jusztina, paskolták, simogatták, nagyokat nevettek rajta, hogy most komolyan itt egy igazi víziló.

Az ovikapun pont befért, viszont a fürdőszobaajtón sajnos nem, amitől Teca néni megijedt.

– Ajjaj, ha elvágják a vízhez vezető útját, veszélyessé válhat!
– emlékeztetett mindenkit.

Akkor odahívták Karbantartó Gyuri bácsit, aki csákánnyal megnagyobbította a fürdő ajtaját, és Jusztina vízhez jutott. Eta néni felfújta a kerti kismedencét, amibe igaz, hogy csak a hasa ért bele, de mégis úgy látszott, egész jól érzi magát benne. Ha valamelyik gyerek vécére ment, mindig kicsit meglocsolgatta vízzel, szólt hozzá pár jó szót.

Egyszer kakilt is egyet Jusztina.

– Akkorát rotytantott a medencébe, mint egy kiscsoportos – lelkendezett Vince, az erős gyerek. – Mármint a kaki lett akkora, mint egy kiscsoportos. Még szerencse, hogy mi már középsők vagyunk és el tudjuk takarítani!

Csak Ábel anyukája nem fogadta jól a hírt, hogy náluk fog lakni egy víziló. Kétségbeesve állt a fürdő ajtajában, a kezébe temette az arcát, miközben Teca néni biztatta.

– Nem lesz semmi baj, Judit! Mennyivel jobb, mintha egy nagy ragadozó, mondjuk, egy oroszlán kerülne hozzátok, nem? Juszta csak fekszik békésen, néha meglocsoljátok. Ha meg elutaztok, rábízzátok a szomszédokra.

– Egy vízilovat? – szipogott Ábel anyukája.

– Hát... vagy csak a locsolást – bizonytalanodott el Teca néni. Évike néni más megoldást javasolt.

– Talán vissza lehet cserélni, ha megmondjátok, hogy túl nagy nektek – javasolta Évike néni, aki maga is vissza szokta vinni a boltba a tévedésből vett, túl nagy cipőit. – Kaptok helyette egy kismajmot vagy egy nyulat!

– Anyu, anyu, én Jusztinát akarom! – ölelte át Ábel az anyukája lábát. – Megígérem, hogy gondozni fogom! Kiviszem a kakiját, etetem, és soha többé nem fogok félni, mert ő majd vigyáz rám, mikor te elmész vásárolni!

Ábel anyukája sóhajtott egy nagyot, aztán összeszedte magát.

– Na jó – mondta. – Menjünk!

És indultak.

Az óvoda népe hosszan nézett utánuk, ahogy a nagy, ringó fenekű állattal lassan távolodtak az utcán.

